

29. 1. 2002

ID: 15681

Přezkoumání správního aktu

Mimo rámec správního soudnictví není soud oprávněn zkoumat věcnou správnost správního aktu, vždy však zkoumá, zda jde o správní akt (zda nejde o paakt), zda je správní akt vydán v mezích pravomoci příslušného správního orgánu a zda je pravomocný a vykonatelný.

Mimo rámec správního soudnictví není soud oprávněn zkoumat věcnou správnost správního aktu, vždy však zkoumá, zda jde o správní akt (zda nejde o paakt), zda je správní akt vydán v mezích pravomoci příslušného správního orgánu a zda je pravomocný a vykonatelný.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 17.1.2002, sp.zn. 26 Cdo 156/2001, v souvislosti s rozsudkem Nejvyššího soudu České republiky ze dne 26. listopadu 1997, sp. zn. 2 Cdon 1393/97 a rozsudkem Nejvyššího soudu České republiky ze dne 17. prosince 1998, sp. zn. 3 Cdon 1091/96)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobkyně České republiky - Vězeňské služby České republiky, v Praze 4, Soudní 1672, proti žalovaným 1) J. B., a 2) M. V., zastoupeným advokátem, o vyklizení bytu, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 7 C 417/92, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. září 1999, č. j. 51 Co 420/98-116, ve znění usnesení ze dne 18. prosince 2000, č. j. 51 Co 420/98-140, tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. září 1999, č. j. 51 Co 420/98-116, ve znění usnesení ze dne 18. prosince 2000, č. j. 51 Co 420/98-140, se zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozsudkem ze dne 24. září 1999, č. j. 51 Co 420/98-116, ve znění usnesení ze dne 18. prosince 2000, č. j. 51 Co 420/98-140, změnil vyhovující rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 (soudu prvního stupně) ze dne 27. dubna 1998, č. j. 7 C 417/92-78, tak, že zamítl žalobu na vyklizení a odevzdání „bytu č. 3, I. kategorie, ve II. nadzemním podlaží domu čp. 1376 v P., sestávajícího ze tří pokojů a kuchyně s příslušenstvím“ (dále jen „předmětný byt“, resp. „byt“ a „předmětný dům“, resp. „dům“) a rozhodl o nákladech řízení účastníků před soudy obou stupňů.

Soud prvního stupně především dovodil, že předmětný byt podléhal - v době jeho přidělení (v roce 1986) - přidělovací pravomoci tehdejšího místního národního výboru, neboť nešlo o byt vystavěný v podnikové bytové výstavbě z vlastních volných prostředků podniku a ani o žádný z dalších bytů, které byly ustanovením § 25 a § 26 zákona č. [41/1964](#) Sb., o hospodaření s byty, v tehdy platném znění (dále je „zákon č. [41/1964](#) Sb.“), z přidělovací pravomoci místních národních výborů vyňaty. Byl-li první žalované přesto přidělen rozhodnutím (ze dne 27. ledna 1986) „Ministerstva spravedlnosti ČSR, Správy Sboru nápravné výchovy“ (podle § 25 zákona č. [41/1964](#) Sb.) a tudíž „orgánem, který k tomu nebyl oprávněn, nevzniklo první žalované právo na uzavření dohody o odevzdání a převzetí

bytu ve smyslu § 154 odst. 1 o. z. (tj. zákona č. [40/1964](#) Sb., občanský zákoník, ve znění před novelou provedenou s účinností od 1. ledna 1992 zákonem č. [509/1991](#) Sb. - dále jen „občanský zákoník“) a za tohoto stavu je třeba na dohodu o užívání bytu ze dne 3.2.1986 pohlížet jako na absolutně neplatnou ve smyslu § 39 o. z., neboť byla uzavřena v rozporu se zákonem“. Poté uzavřel, že žalovaná užívá předmětný byt bez právního důvodu, neboť jí podle tehdy platného právního stavu nevzniklo právo osobního užívání bytu a tudíž jí nespědí ani právo nájmu bytu. Odvolací soud vyšel při posouzení věci rovněž ze skutkového zjištění, že „výstavba bytů SNV ČSR byla zahájena již v roce 1978“, a na základě uvedeného zjištění dovedl, že za této situace se způsob jejího financování řídil v té době platným a účinným nařízením vlády č. [151/1975](#) Sb., o finančním hospodaření státních hospodářských a některých dalších socialistických organizací. Následně - s odkazem na ustanovení § 16 odst. 1 písm. g/ a odst. 3 písm. a/ citovaného nařízení vlády - rovněž dovedl, že i „SNV ČSR jako rozpočtová organizace mohla investovat do bytové výstavby, kterou financovala z vlastních prostředků, resp. účelově určených fondů“, a poté uzavřel, že předmětný byt byl „vystavěn v rámci vlastní bytové výstavby SNV ČSR z vlastních prostředků této organizace ... šlo o byty, které nemohl přidělovat místní národní výbor ... a které měly být (a také byly) přidělovány přímo SNV ČSR podle § 25 zákona o hospodaření s byty“. Nakonec přijal závěr, že první žalované proto vzniklo právo osobního užívání bytu (§ 154 odst. 1 a § 155 odst. 1 občanského zákoníku), které se dnem 1. ledna 1992 transformovalo na právo nájmu bytu.

V dovolání proti rozsudku odvolacího soudu žalobkyně odvolacímu soudu vytkla, že napadené rozhodnutí vychází ze skutkového zjištění, které nemá v podstatné části oporu v provedeném dokazování, a že spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Uplatnila tak dovolací důvody podle § 241 odst. 3 písm. c/ a d/ zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.s.ř.“). Námitkou, že výstavba předmětného domu byla zahájena v měsíci červenci 1983, zpochybnila v rámci dovolacího důvodu podle § 241 odst. 3 písm. c/ o.s.ř. správnost skutkového zjištění, že „výstavba bytů SNV ČSR byla zahájena již v roce 1978“. V rámci užitého dovolacího důvodu podle § 241 odst. 3 písm. d/ o.s.ř. především zpochybnila správnost právního závěru, že předmětný byt byl bytem vystavěným v podnikové bytové výstavbě z vlastních volných prostředků podniku, přidělován způsobem uvedeným v ustanovení § 25 zákona č. [41/1964](#) Sb. Byla-li totiž výstavba předmětného domu povolena stavebním povolením ze dne 23. září 1981 a ve skutečnosti byla stavba zahájena v červenci 1983, jak vyplynulo ze zápisu o odevzdání a převzetí stavby ze dne 28. června 1985 (rozhodnutím ze dne 20. prosince 1985 byla stavba domu kolaudována a rozhodnutím ze dne 12. února 1986 jí bylo přiděleno číslo popisné 1376), nelze charakter bytu posuzovat podle nařízení vlády č. [151/1975](#) Sb., které bylo již s účinností od 1. ledna 1981 zrušeno; stejně tak, a to vyhláškou č. [162/1980](#) Sb., byla zrušena rovněž vyhláška č. [152/1975](#) Sb. Přitom podle § 10 písm. b/ vyhlášky č. [162/1980](#) Sb. (vyhlášky, která nabyla účinnosti dne 1. ledna 1981) rozpočtové organizace (rozpočtovou organizací byl i právní předchůdce žalobkyně) „investiční výstavbu z vlastních zdrojů či jiných zdrojů financovat nemohly“, jak v této souvislosti žalobkyně doslovně v dovolání uvedla. Předmětný byt tak nemohl být bytem vystavěným v podnikové bytové výstavbě z vlastních volných prostředků podniku a proto mohl být přidělen pouze místním národním výborem podle § 24 zákona č. [41/1964](#) Sb. (v současné době jde o byt služební ve smyslu § 7 odst. 1 písm. c/ zákona č. [102/1992](#) Sb., ve znění pozdějších předpisů). Navrhla, aby dovolací soud zrušil rozsudek odvolacího soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaní se k dovolání nevyjádřili.

Podle části dvanácté (Přechodná a závěrečná ustanovení), hlavy první (Přechodná ustanovení k části první), bodu 17. zákona č. [30/2000](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád,

ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, dovolání proti rozhodnutím odvolacího soudu vydaným přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (tj. před 1. lednem 2001) nebo vydaným po řízení provedeném podle dosavadních právních předpisů se projednají a rozhodnou podle dosavadních právních předpisů. Bylo-li napadené rozhodnutí vydáno dne 24. září 1999, dovolací soud dovolání projednal a o něm rozhodl podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění před novelou provedenou zákonem č. [30/2000](#) Sb. (dále opět jen „o.s.ř.“).

Nejvyšší soud shledal, že dovolání bylo podáno včas (§ 240 odst. 1 o.s.ř.), subjektem k tomu oprávněným (účastníci řízení) jednajícím v dovolacím řízení prostřednictvím svého zaměstnance s právníkem (§ 241 odst. 1 odst. 2 věta druhá o.s.ř.), splňuje formální i obsahové znaky předepsané ustanovením § 241 odst. 2 věty první o.s.ř. a je jím napaden rozsudek, proti němuž je dovolání podle § 238 odst. 1 písm. a/ o.s.ř. přípustné.

Podle § 3 odst. 1 části věty před středníkem zákona č. [219/2000](#) Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění zákona č. [492/2000](#) Sb. (dále též jen “zákon”), který nabyl účinnosti dne 1. 1. 2001, organizačními složkami státu (dále jen “organizační složka”) jsou ministerstva a jiné správní úřady státu, Ústavní soud, soudy, státní zastupitelství, Nejvyšší kontrolní úřad, Kancelář prezidenta republiky, Úřad vlády České republiky, Kancelář Veřejného ochránce práv, Akademie věd České republiky, Grantová agentura České republiky a jiná zařízení, o kterých to stanoví zvláštní právní předpis anebo tento zákon (§ 51). Podle odstavce 2 tohoto ustanovení organizační složka není právní osobou. Tím není dotčena její působnost nebo výkon předmětu činnosti podle zvláštních právních předpisů a její jednání v těchto případech je jednáním státu.

Podle § 51 odst. 1 věty první před středníkem zákona státní rozpočtové organizace zřízené zvláštním právním předpisem (včetně ministerstev a jiných správních úřadů a orgánů státu, hospodařících s rozpočtovými prostředky) nebo zřízené, popřípadě řízené podle dosavadních předpisů ústředními orgány, okresními úřady a školskými úřady, jakož i Úřad pro ochranu osobních údajů, Úřad pro zahraniční styky a informace a státní organizace Správa úložišť radioaktivních odpadů, které ve vztahu k majetku (§ 8) dosud vykonávaly právo hospodaření, popřípadě právo společného hospodaření nebo prozatímní správu podle dosavadních předpisů, jsou počínaje dnem nabytí účinnosti tohoto zákona organizačními složkami (§ 3). Podle § 52 odst. 1 zákona pokud byly státní organizace dotčené změnami podle § 51 odst. 1 a státní organizace, které se staly vnitřní organizační jednotkou organizační složky podle § 51 odst. 2, účastníky právních vztahů vzniklých přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a účastníky soudních, správních a jiných řízení zahájených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a tyto vztahy a řízení pokračují anebo se obnoví po nabytí účinnosti tohoto zákona, je účastníkem uvedených právních vztahů a řízení stát v rozsahu a za podmínek podle tohoto zákona. Podle odstavce 2 věty první tohoto ustanovení pokud právní předpisy, smlouvy a jiné právní skutečnosti založily do dne nabytí účinnosti tohoto zákona práva a povinnosti státním organizacím podle odstavce 1 jako právními osobám a tato práva a povinnosti do dne nabytí účinnosti tohoto zákona trvaly, je nadále jejich nositelem stát v rozsahu a za podmínek podle tohoto zákona.

Z uvedeného vyplývá, že dřívější žalobkyně, která v řízení zahájeném dne 21. prosince 1992 vystupovala jako samostatný subjekt nadaný způsobilostí k právním úkonům (vykazovala znaky právní osoby - srov. např. náleží Ústavního soudu České republiky ze dne 4. března 1999, sp. zn. IV. ÚS 221/98, uveřejněný pod č. 34 ve Svazku 13, ročník 1999 - I. díl Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu České republiky), v důsledku změny právní úpravy s účinností od 1. ledna 2001

výslovně postavení právnické osoby pozbyla a stala se organizační složkou státu nezpůsobilou vystupovat samostatně svým jménem v soudním řízení. Do soudního řízení zahájeného před účinností zákona zároveň uvedeným dnem vstoupil na její místo ze zákona (§ 52 odst. 1 zákona) stát - Česká republika, s nímž tedy dovolací soud nadále jednal jako se žalobcem.

Žalobkyně nenamítá, že v řízení došlo k vadám uvedeným v ustanovení § 237 odst. 1 o.s.ř. nebo že řízení bylo postiženo jinou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 241 odst. 3 písm. a/, b/ o.s.ř.), a ani z obsahu spisu nevyplývá, že by k některé z uvedených vad došlo.

Ustanovením § 241 odst. 3 písm. c/ o.s.ř. lze dovolání odůvodnit, jestliže rozhodnutí vychází ze skutkového zjištění, které nemá v podstatné části oporu v provedeném dokazování.

Za skutkové zjištění, které nemá oporu v provedeném dokazování, je třeba ve smyslu citovaného ustanovení pokládat výsledek hodnocení důkazů, který neodpovídá postupu vyplývajícímu z ustanovení § 132 o.s.ř., protože soud vzal v úvahu skutečnosti, které z provedených důkazů nebo z přednesu účastníků nevyplývaly ani jinak nevyšly za řízení najevo, protože soud pominul rozhodné skutečnosti, které byly provedenými důkazy prokázány nebo vyšly za řízení najevo, nebo protože v hodnocení důkazů, popř. poznatků, které vplynuly z přednesů účastníků nebo které vyšly najevo jinak, je z hlediska závažnosti (důležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálně věrohodnosti logický rozpor, nebo který odporuje ustanovení § 133 až § 135 o.s.ř. Skutkové zjištění nemá oporu v provedeném dokazování v podstatné části tehdy, týká - li se skutečností, které byly významné pro posouzení věci z hlediska hmotného práva.

Dovolacím důvodem podle ustanovení § 241 odst. 3 písm. c/ o.s.ř. lze napadnout výsledek činnosti soudu při hodnocení důkazů, na jehož nesprávnost lze usuzovat - jak vyplývá ze zásady volného hodnocení důkazů - jen ze způsobu, jak k němu soud dospěl. Nelze-li soudu v tomto směru vytknout žádné pochybení, není možné ani polemizovat s jeho skutkovými závěry (např. namítat, že soud měl uvěřit jinému svědkovi, že měl vycházet z jiného důkazu, že některý důkaz není ve skutečnosti pro skutkové zjištění důležitý apod.). Znamená to, že hodnocení důkazů, a tedy ani skutkové zjištění jako jeho výsledek, z jiných než z výše uvedených důvodů nelze dovoláním úspěšně napadnout.

V projednávané věci vzal odvolací soud mimo jiné za zjištěno, že výstavba předmětného domu („bytů SNV ČSR“, jak to v napadeném rozsudku vyjádřil) byla zahájena již v roce 1978. Uvedené skutkové zjištění bylo pro odvolací soud právně významné, neboť jej vedlo k aplikaci v té době platného a účinného nařízení vlády č. [151/1975](#) Sb., na jehož základě pak usoudil na charakter předmětného bytu jako bytu vystavěného v podnikové bytové výstavbě z vlastních volných prostředků podniku. Zmíněné zjištění čerpal ze zápisu z povolovacího řízení akce označené jako 336122-00 ze dne 1. června 1978 a ze stavebního povolení ohledně takto označené akce ze dne 13. května 1978, tedy z listin, jejichž přečtením provedl důkaz již soud prvního stupně při jednání konaném dne 16. prosince 1996. Přitom však odvolací soud pominul, že v listinách nazvaných „Zápis o odevzdání a převzetí budovy nebo stavby (nebo její nedokončené části)“ ze dne 28. června 1985, „kolaudační rozhodnutí“ ze dne 20. prosince 1985 a „rozhodnutí“ ze dne 12. února 1986, jejichž přečtením provedl soud prvního stupně důkaz při témže jednání, je zmíněno stavební povolení (na akci označenou jako 336152-00 - srov. zápis o odevzdání a převzetí budovy nebo stavby ze dne 28. června 1985) ze dne 23. září 1981 (tedy z doby, kdy již nařízení vlády č. [151/1975](#) Sb. bylo zrušeno), které se však ve spise nenachází. Z toho vyplývá, že skutkové zjištění ohledně termínu zahájení výstavby

předmětného domu odvolací soud čerpal prakticky z jediného důkazu - ze stavebního povolení ze dne 13. května 1978 - a přitom se uspokojivým způsobem nevypořádal s rozhodnými okolnostmi, které - ve vztahu k době zahájení výstavby domu - vyplynuly z dalších provedených důkazů (zejména ze zápisu o odevzdání a převzetí budovy nebo stavby ze dne 28. června 1985 a kolaudačního rozhodnutí ze dne 20. prosince 1985). Dovolací důvod podle § 241 odst. 3 písm. c/ o.s.ř. byl užit opodstatněně, neboť v hodnocení důkazů je z hlediska pravdivosti údajů, které z nich ohledně termínu zahájení výstavby domu vyplývají, logický rozpor.

Nelze-li pokládat za správné skutkové zjištění, na jehož základě odvolací soud v projednávané věci přistoupil k aplikaci nařízení vlády č. [151/1975](#) Sb. a z něj pak usoudil na charakter předmětného bytu, neobstojí ani právní závěr, mající základ v uvedeném nesprávném skutkovém zjištění, tj. závěr, že v daném případě šlo o byt vystavěný v podnikové bytové výstavbě z vlastních volných prostředků podniku, který nepodléhal přidělovací pravomoci místního národního výboru.

Napadený rozsudek není tedy z hlediska uplatněných dovolacích důvodů podle § 241 odst. 3 písm. c/ a d/ o.s.ř., obsahově konkretizovaných dovolacími námitkami žalobkyně, ve smyslu ustanovení § 243b odst. 1 věty před středníkem o.s.ř. správný. Dovolací soud jej proto podle § 243b odst. 1 věty za středníkem o.s.ř. zrušil a podle § 243b odst. 2 věty první o.s.ř. věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

V dalším řízení - po doplnění dokazování - odvolací soud znovu posoudí především otázku charakteru sporného bytu. Přitom neopomene, že podle § 7 vyhlášky č. [45/1964](#) Sb., kterou se provádějí některá ustanovení občanského zákoníku (citovaná vyhláška byla zrušena ke dni 13. listopadu 1995 nařízením vlády č. 258/1995, kterým se provádí občanský zákoník - srov. § 7 vládního nařízení), se pro účely ustanovení § 184 písm. a/ obč. zák. považovaly za byty trvale určené pro ubytování pracovníků organizace byty podnikové, byty vystavěné v podnikové bytové výstavbě z vlastních volných prostředků podniků a byty služební. Definice podnikového bytu byla obsažena v § 66 zákona č. [41/1964](#) Sb., o hospodaření s byty. Podle ní šlo o byty trvale určené pro ubytování pracovníků hospodářských, rozpočtových nebo jiných organizací, zejména byty v domech, které organizace vystavěly jako investoři nebo získaly nebo získají ze státní bytové výstavby. Seznamy těchto bytů vedly místní národní výbory, které je také na návrh organizace v postupu podle § 24 odst. 1 a 2 zákona č. [41/1964](#) Sb. přidělovaly. Definici pojmu „byty vystavěné v podnikové bytové výstavbě z vlastních volných prostředků podniků“ zákon č. [41/1964](#) Sb. (a ani jiný v té době platný právní předpis) neobsahoval; šlo o byty, jejichž výstavba byla financována podle předpisů k tomu účelu vydaných. V době do 31. prosince 1980 šlo o nařízení vlády č. [151/1975](#) Sb., o finančním hospodaření státních hospodářských a některých dalších socialistických organizací, vyhlášku č. [152/1975](#) Sb., o financování reprodukce základních prostředků, a Zásady pro financování podnikové výstavby, které byly schváleny usnesením vlády ČSSR č. 232 z 23. září 1976, a které byly rozvedeny ve výnosu federálního ministerstva financí ze dne 8. prosince 1976, č. j. II/28 757/76, č. 73 Finančního zpravodaje - částka 15/1976. Podle § 25 odst. 1 zákona č. [41/1964](#) Sb. byty vystavěné v podnikové bytové výstavbě z vlastních volných prostředků podniku přidělovala organizace hospodařící s těmito byty po předchozím souhlasu závodního výboru základní organizace Revolučního odborového hnutí po projednání na její členské schůzi a po vyjádření místního národního výboru.

Dojde - li odvolací soud k závěru, že šlo o byt vystavěný v podnikové bytové výstavbě z vlastních volných prostředků podniku (přidělovaný podle § 25 odst. 1 zákona č. [41/1964](#) Sb. „organizací hospodařící s těmito byty po předchozím souhlasu ...“), posoudí (s dopady do právních poměrů

druhého žalovaného), zda první žalované vzniklo právo osobního užívání bytu (§ 154 odst. 1, § 155 odst. 1 občanského zákoníku), které by se ve smyslu § 871 zákona č. [40/1964](#) Sb., občanský zákoník, ve znění po novele provedené s účinností od 1. ledna 1992 zákonem č. [509/1991](#) Sb., s účinností od 1. ledna 1992 transformovalo na nájem bytu. Přijme - li naopak závěr, že šlo o byt podnikový ve smyslu § 66 zákona č. [41/1964](#) Sb. (přidělováný podle § 24 odst. 1 zákona č. [41/1964](#) Sb. místním národním výborem), posoudí (rovněž s dopady do právních poměrů druhého žalovaného), zda o jeho přidělení rozhodnutím ze dne 27. ledna 1986 nerozhodl k tomu absolutně věcně nepřislušný orgán. V tomto ohledu totiž neopomene, že mimo rámec správního soudnictví není soud oprávněn zkoumat ani věcnou správnost správního aktu (v daném případě rozhodnutí o přidělení bytu); může jej přezkoumat jen se zřetelem k tomu, zda jde o akt nicotný (nulitní) - k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 26. listopadu 1997, sp. zn. 2 Cdon 1393/97, uveřejněný pod č. 9 v sešitě č. 2 z roku 1999 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek. Přitom nicotným aktem je správní akt vydaný tzv. absolutně věcně nepřislušným správním orgánem (srov. rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 17. prosince 1998, sp. zn. 3 Cdon 1091/96, uveřejněný pod č. 11 v sešitě č. 2 z roku 2000 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, z jehož první právní věty rovněž vyplývá, že mimo rámec správního soudnictví není soud oprávněn zkoumat věcnou správnost správního aktu, vždy však zkoumá, zda jde o správní akt /zda nejde o paakt/, zda je správní akt vydán v mezích pravomoci příslušného správního orgánu a zda je pravomocný a vykonatelný).

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Daňová exekuce](#)
- [Cenové rozhodnutí rozporné se zákonem](#)
- [Konkordátní smlouva se Svatým stolcem](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovní doba](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Práva dětí](#)
- [Určitost sankcionované povinnosti](#)
- [Zemědělská půda \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)